

Sygn. akt *XVII AmE 162/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	st. sekretarz sądowy Jadwiga skrzyńska

po rozpoznaniu 7 października 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **M. B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 22 stycznia 2020 r. Nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

XVII AmE 162/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 stycznia 2020 r., nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 168 pkt 11a, art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2018 r., poz. 2389 z późn. zm., dalej: „ustawa oze”) w związku z art. 170 ust. 4 pkt 1 i 70 pkt 2 ustawy oze oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.) i art. 90 ust. 1 ustawy oze po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy M. B., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. B. z siedzibą w S.,

1. stwierdził, że przedsiębiorca M. B., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) M. B. z siedzibą w S., nie wywiązała się z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy oze, tj. obowiązku przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 52-55 ustawy oze, poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 r. , znak: (...) (...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy oze w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, włącznie uiszczenia stosownych opłat zastępczych,

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy M. B., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. B. z siedzibą w S., karę pieniężną w wysokości 10.000 zł (decyzja, k. 6-8).

M. B. wniosła odwołanie od decyzji, zaskarżając ją w całości. Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, względnie zmianę jej w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary oraz o zwrot kosztów postępowania według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła:

1. naruszenie art. 168 pkt 11a ustawy oze poprzez jego zastosowanie w sprawie pomimo nie zaistnienia przesłanek do tego,
2. naruszenie art. 174 ust. 2 ustawy oze poprzez jego niezastosowanie;
3. błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że nastąpiło doręczenie skarżącej wezwania z 5 marca 2018 r. (...), a tym samym że skarżąca nie wykonała zobowiązania co do którego została wezwana przez Organ (odwołanie, k. 9-12, 19-22)

Pozwany Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie, k. 32-35).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

M. B. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) M. B. z siedzibą w S., między innymi w zakresie wytwarzania energii elektrycznej. Powódka posiada koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej z dnia 14 lutego 2014 r., udzieloną przez Prezesa URE decyzją (...) / (...) (okoliczności bezsporne).

Pismem z 5 marca 2018 r. Prezes URE na podstawie art. 70 ustawy oze wezwał przedsiębiorcę do przedstawienia w ciągu 21 dni od daty otrzymania wezwania informacji dotyczącej dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych (wezwanie z 5 marca 2018 r., k. 1-3v akt adm.)

Przedmiotowe wezwanie było dwukrotnie doręczane na adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej powódki (ul. (...), (...)-(...) S.) i zostało odebrane w dniach 4 czerwca 2018 r. oraz 18 grudnia 2018 r. przez Panią R. K.. Powódka nie przedstawił żądanych informacji w terminie. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 4 akt adm., okoliczności bezsporne)

Pismem z 17 maja 2019 r., Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegającej na nieprzedstawieniu informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 ustawy oze poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z 5 marca 2018 r., znak: (...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy oze w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych, (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 17 maja 2019 r., znak (...), k. 5-6v akt adm.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie powódki nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż decyzja jest prawidłowa i znajduje oparcie w przepisach prawa.

Podstawę do nałożenia na powoda kary pieniężnej stanowił przepis art. 168 pkt 11a ustawy oze, w myśl którego karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia wglądu lub nie przedstawia Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 1 lub 2 ustawy oze.

Zgodnie z art. 70 pkt 2 ustawy oze Prezes URE ma prawo żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa m. in. w art. 52-55 z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

W myśl art. 52 ust. 1 ustawy oze przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca przemysłowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, są obowiązane:

1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego wydane:

a) odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub

b) na podstawie ustawy - Prawo energetyczne lub

2) uiścić opłatę zastępczą w terminie określonym w art. 68 ust. 2 obliczoną w sposób określony w art. 56.

Stosownie do art 170 ust 4 pkt 1 ustawy oze wysokość kary za nie przedstawienie Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 wynosi 10.000 zł.

W sprawie niniejszej powódka kwestionowała fakt doręczenia jej wezwania Prezesa URE z 5 marca 2018 r. Wobec tego M. B. podważała możliwość zastosowania względem niej art. 168 pkt 11a ustawy oze. Ponadto powódka domagała się odstąpienia od wymierzenia jej kary pieniężnej z powołaniem się na art. 174 ust 2 ustawy oze w myśl którego, organ może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim organ, powziął o tym wiadomość.

Odnosząc się do zarzutów odwołania należy w pierwszej kolejności wskazać, że nałożona na przedsiębiorcę kara jest typową karą administracyjną, której zastosowanie jest możliwe w razie zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, a odpowiedzialność administracyjna z jaką mamy tu do czynienia opiera się na zasadzie odpowiedzialności obiektywnej (wyroki TK z: 18 kwietnia 2000 r., sygn. K 23/99, OTK ZU nr (...), poz. 89; 24 stycznia 2006 r., sygn. SK 52/04, OTK ZU nr (...), poz. 6; 15 stycznia 2007 r., sygn. P 19/06, OTK ZU nr (...), poz. 2; 31 marca 2008 r., sygn. SK 75/06, OTK ZU nr(...), poz. 30; 5 maja 2009 r., sygn. P 64/07, OTK ZU nr(...), poz. 64; 14 października 2009 r., sygn. Kp 4/09, OTK ZU nr (...), poz. 134). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07).

Odpowiedzialność obiektywna wiąże więc powstanie odpowiedzialności wyłącznie z zaistnieniem zdarzenia, które kwalifikowane jest przez ustawę jako naruszenie obowiązujących norm prawnych. Przypisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Zarzut powódki dotyczący braku spełnienia przesłanki z art. 168 pkt 11a ustawy oze z uwagi na brak doręczenia jej wezwania z 5 marca 2018 r. nie zasługuje na uwzględnienie. Przesyłka zawierająca wezwanie z 5 marca 2018 r. została doręczona dwukrotnie na adres wskazany przez powódkę, jako adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Należy zgodzić się z pozwanym, iż osoba odbierająca korespondencję powódki była zwyczajowo upoważniona do odbioru jej pism. Powódka sama bowiem wskazała adres: ul. (...), (...)-(...) S. w ewidencji działalności gospodarczej jako swoją siedzibę, ale też adres do korespondencji, a zatem ciążył na niej obowiązek

zapewnienia odbioru pism pod tym adresem przez upoważnione do tego podmioty. Ponadto wbrew twierdzeniom powódki podpis osoby odbierającej przedmiotową przesyłkę jest czytelny i pozwala na zidentyfikowanie osoby odbierającej pismo. Zatem w ocenie Sądu powódka upoważniła osobę przebywającą pod adresem jej siedziby do odbioru kierowanej do niej korespondencji. W tej kwestii Sąd podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazujący, iż „przez osobę upoważnioną, o której mowa w art. 45 kpa należy rozumieć każdą osobę, która ze względu na wykonywaną funkcję, została regulaminowo, czy też zwyczajowo uprawniona przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą do odbierania korespondencji przychodzącej do siedziby firmy przez tę osobę prowadzonej.” (wyrok NSA z 9 czerwca 2000 r., sygn. akt (...) S.A. (...)).

Przy czym na uwagę zasługuje fakt, że ta sama osoba, która odbierała wezwania Prezesa URE pokwitowała też odbiór przesyłki zawierającej zaskarżoną decyzję administracyjną (k 13 akt adm). Przesyłka ta niewątpliwie dotarła do jej adresata tj powódki, pomimo braku własnoręcznego jej odebrania, gdyż powódka złożyła w terminie odwołanie od decyzji. Nota bene, także ta sama osoba kwitowała odbiór korespondencji kierowanej do powódki w toku postępowania sądowego, na którą powódka także odpowiadała (k. 18, 31, 42). Powyższe jednoznacznie potwierdza, że osoba która w imieniu powódki odbierała korespondencję czyniła to za zgodą i wiedzą powódki, a więc była do tego upoważniona. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, że wezwanie skierowane do powódki na wskazany przez nią adres dla doręczeń i odebrane przez inną osobę, która odbierała wszelką korespondencje kierowaną do powódki nie zostało powódce skutecznie doręczone.

Zatem, skoro powódka została skutecznie wezwana do przedstawienia organowi określonych w wezwaniu informacji, ale informacji tych nie przedstawiła, zachodziły podstawy do nałożenia na nią kary, o jakiej mowa w art. 168 pkt 11a ustawy oze,

Jednocześnie zdaniem Sądu nie zachodziły w sprawie niniejszej podstawy do odstąpienia od wymierzania kary pieniężnej, o jakich mowa w art. 174 ust 2 ustawy oze. W szczególności nie można w sprawie niniejszej uznać, że zakres naruszeń jest znikomy. Zdaniem Sądu do oceny zakresu naruszeń w sprawie niniejszej, należy wziąć pod uwagę fakt, że żądanie przedłożenia przedmiotowych informacji, zapewnia Prezesowi URE możliwość pełnienia funkcji regulatora rynku, ze szczególnym uwzględnieniem energii pochodzącej z odnawialnych źródeł.

W odniesieniu do powódki należy też uznać, że nie została spełniona przesłanka z art. 174 ust 2 ustawy oze wskazująca, na możliwość odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim organ, powziął o tym wiadomość. W sprawie jest bowiem niewątpliwie, że przedsiębiorca spełnił obowiązek przedstawienia informacji już po powzięciu przez organ wiadomości o niespełnieniu ww. obowiązku.

W tym stanie rzeczy Sąd w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)